

René Magritte: A vörös modell (1935)

*akire felebarátja hogy életét mentse rávall
a recski sárba léphet lyukas bakancsával*

*szemben a tiszték nyolc véreb csabolva feszül a láncnak
vérágas szemük tépi a negyvenkilós apámat*

*őrmester fegyveren babrál izgul még senkit se lőtt le
apám nem hiszi belenéz a precízen huzagolt csőbe*

*bevégeztetett felbuknak fagyott körmei a lábnak
mennyit kell vétekezni uram hogy ne járjon bűnbocsánat*

René Magritte: Kontár (1935)

*Ilyen lebet akit nyolc éve
zsebemben rugós késsel vártam
szoknyája már az ágy mellé téve
csurom vér lett minden a lakásban*

*azt mondják így gyilkol egy kontár
nyitott ablaknál nyári estén
mint pipacszín blúza a varratoknál
hangtalan megbasadt az elmém*

Átjár a huzat

*mikor zöld gázláng lobog
vagy lápi lidércfény-szempár
vigyázz melyik ösvényre lépsz
az útelágazónál*

*e tóba értelmed fényszórója
soha le nem hatolhat
elvesztél hát ha látni vágysz
más dimenziókat*

*érzékeid törbe csalnak
mert bűnbeesni mindig könnyebb
nyüzsgönek az ingoványban
a csillámló hátú szörnyek*

*nincs egyetlen jó megoldás
mindig marad egy sebnyi űr –
a legboldogabb percedben is
átjár a huzat legbelül*

Harmincig

*harmincig szűzföld az arc nem csúfítja mély árok
még kisimulnak a gyűrődések az első csuszamlások
esőáztatta parton átsurranó állat
sárrá kövült nyomok apró szarkalábak
ötvennél deszkavár kitűzve leng a zászló
makacs túlerő ostromát várja maroknyi ellenálló
tíz év és megadja magát füstölő felperzselt város
épületei romok levegője halálos*

Küzdhetnek érted

*Hogy lesz néhány hét alatt
roncs az érnék hitt testből?
Milyen kémia győzelme ez?
A két hete még feszes bőr
tépett zászlóként lecsüng.
Elég volt, hogy az elmúlt évek
beléd fecskendeztek
pár milligrammnyi mérget,
s most tüzet nyitott a betegség
akár egy terrorista keze;
a lángoló jelenből, látod
nincs út visszafele.
Így pusztítanak jól láthatón
láthatatlan mikrobák,
keserült szerveid felfalja
a mélyedben rothadó rák.
Küzdhetnek érted sugárral,
bármilyen sejtméreggel,*

*ő már megszerzett magának,
és többé nem ereszt el.
Te vagy a vár, s ő benned az úr.
Addig él, míg benned is van élet.
Tiszta perceidben füledbe súgja:
készítsd el számvetésed.
Tedd mérlegre, míg lehet,
mikor, hol, mit hibáztál,
hogy egy éjjelen kisiklott életed,
mint ágyad alól az ágytál.
Mert este, ha nem szaggat a kín,
s forogsz csatakos lepedődön,
akkor is benned jár-ke.
Ő a rab, s te vagy a börtön.
Érzed, dübögve tombol,
mérgetől rácsként hullnak szét a sejtek.
S a mindenhatónak hitt ész
pőrén szorongva reszket.*